Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)

της 22ας Φεβρουαρίου 2022*

«Προδικαστική παραπομπή – Κοινή πολιτική στον τομέα του ασύλου – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και την ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α΄ – Απαράδεκτο αίτησης διεθνούς προστασίας υποβληθείσας σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτου κράτους στον οποίο έχει χορηγηθεί το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος, ενώ το ανήλικο τέκνο του εν λόγω υπηκόου, το οποίο είναι δικαιούχος επικουρικής προστασίας, διαμένει στο πρώτο κράτος μέλος – Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 7 – Δικαίωμα σεβασμού της οικογενειακής ζωής – Άρθρο 24 – Υπέρτερο συμφέρον του παιδιού – Το απαράδεκτο της αίτησης διεθνούς προστασίας δεν συνεπάγεται παραβίαση των άρθρων 7 και 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων – Οδηγία 2011/95/ΕΕ – Άρθρο 23, παράγραφος 2 – Υποχρέωση των κρατών μελών να μεριμνούν για τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας»

Στην υπόθεση C-483/20,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας, Βέλγιο) με απόφαση της 30ής Ιουνίου 2020, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Σεπτεμβρίου 2020, στο πλαίσιο της δίκης

XXXX

κατά

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, A. Arabadjiev, A. Prechal, K. Jürimäe, K. Λυκούργο, S. Rodin, I. Jarukaitis και J. Passer (εισηγητή), προέδρους τμήματος, J.-C. Bonichot, M. Safjan, F. Biltgen, P. G. Xuereb, N. Piçarra, L. S. Rossi και A. Kumin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. Jacobs, M. Van Regemorter και C. Pochet,

– η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την G. Palmieri, επικουρούμενη από τη W. Ferrante, avvocato dello Stato,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις A. Azéma και L. Grønfeldt,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία των άρθρων 18 και 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), των άρθρων 2, 20, 23 και 31 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9), καθώς και του άρθρου 25, παράγραφος 6, και του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του XXXX και του Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (Γενικού Επιτρόπου για τους πρόσφυγες και τους ανιθαγενείς, Βέλγιο, στο εξής: CGRA) σχετικά με την απόρριψη αίτησης διεθνούς προστασίας υποβληθείσας στο Βέλγιο.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

3 Το άρθρο 1, τμήμα Α, παράγραφος 2, της Σύμβασης περί του καθεστώτος των προσφύγων, η οποία υπεγράφη στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954)], όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο περί του καθεστώτος των προσφύγων, το οποίο συνήφθη στη Νέα Υόρκη στις 31 Ιανουαρίου 1967 (στο εξής: Σύμβαση της Γενεύης), ορίζει τα εξής:

«Εν τη εννοία της παρούσης [Συμβάσεως της Γενεύης], ο όρος “πρόσφυξ” εφαρμόζεται επί:

[…]

2. [π]αντός προσώπου όπερ συνεπεία […] δεδικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητος, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης, ή εάν μη έχον υπηκοότητα τινά και ευρισκόμενον συνεπεία τοιούτων γεγονότων εκτός της χώρας της προηγουμένης συνήθους αυτού διαμονής, δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να επιστρέψη εις ταύτην.

Εν ή περιπτώσει πρόσωπόν τι είναι υπήκοος πλειόνων χωρών, ο όρος "ής έχει την υπηκοότητα" αναφέρεται εις μίαν εκάστην των χωρών ων το πρόσωπον τούτο είναι υπήκοος. Δεν θεωρείται στερούμενον της υπό της χώρας ής έχει την υπηκοότητα παρεχομένης προστασίας πρόσωπον όπερ άνευ αιτίας βασιζομένης επί δεδικαιολογημένου φόβου δεν έκαμε χρήσιν της υφ' ετέρας των χωρών ων κέκτηται την υπηκοότητα παρεχομένης προστασίας.»

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2011/95

4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 8, 9, 12, 18 και 39 της οδηγίας 2011/95 έχουν ως εξής:

«(8) Στο ευρωπαϊκό σύμφωνο για τη μετανάστευση και το άσυλο, που εκδόθηκε στις 15 και 16 Οκτωβρίου 2008, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο σημείωσε ότι παραμένουν σημαντικές διαφορές μεταξύ των κρατών μελών σχετικά με την παροχή προστασίας και τις μορφές που λαμβάνει η προστασία αυτή και ζήτησε νέες πρωτοβουλίες για την ολοκλήρωση της εγκαθίδρυσης κοινού ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου, που προβλέπεται στο πρόγραμμα της Χάγης, και επομένως για την παροχή υψηλότερου επίπεδου προστασίας.

(9) Στο πρόγραμμα της Στοκχόλμης το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο επανέλαβε τη δέσμευσή του ως προς τον στόχο της εγκαθίδρυσης ενός κοινού χώρου προστασίας και αλληλεγγύης, που θα βασίζεται σε κοινή διαδικασία ασύλου και ενιαίο καθεστώς, σύμφωνα με το άρθρο 78 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΣΛΕΕ), για εκείνους στους οποίους έχει παρασχεθεί διεθνής προστασία, το αργότερο έως το 2012.

[…]

(12) Κύριος στόχος της παρούσας οδηγίας είναι η διασφάλιση, αφενός, ότι τα κράτη μέλη εφαρμόζουν κοινά κριτήρια για τον προσδιορισμό των προσώπων που χρήζουν όντως διεθνούς προστασίας και, αφετέρου, ότι τα εν λόγω πρόσωπα έχουν πρόσβαση σε ελάχιστο επίπεδο παροχών σε όλα τα κράτη.

[…]

(18) Το "μείζον συμφέρον του παιδιού" θα πρέπει να αποτελεί πρωταρχικό μέλημα των κρατών μελών κατά την εφαρμογή της παρούσας οδηγίας, σύμφωνα με τη σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών του 1989 για τα δικαιώματα του παιδιού. Κατά την αξιολόγηση του μείζονος συμφέροντος του παιδιού, τα κράτη μέλη θα πρέπει να λάβουν ιδίως υπόψη τους την αρχή της οικογενειακής ενότητας, την ευημερία και την κοινωνική ανάπτυξη του ανηλίκου, ζητήματα ασφάλειας και προστασίας και τις απόψεις του ανηλίκου ανάλογα με την ηλικία του και την ωριμότητά του.

[…]

(39) Με την παράλληλη ανταπόκριση στην πρόσκληση του προγράμματος της Στοκχόλμης για εγκαθίδρυση ενιαίου καθεστώτος για πρόσφυγες ή για πρόσωπα που δικαιούνται επικουρική προστασία, και εκτός των εξαιρέσεων που είναι αναγκαίες και αντικειμενικά δικαιολογημένες, στους δικαιούχους του καθεστώτος επικουρικής προστασίας θα πρέπει να παρέχονται τα ίδια δικαιώματα και ευεργετήματα με αυτά που απολαμβάνουν σύμφωνα με την παρούσα οδηγία οι πρόσφυγες και θα πρέπει να πληρούν τις ίδιες προϋποθέσεις για την παροχή της εν λόγω προστασίας.»

5 Το άρθρο 2 της ως άνω οδηγίας, το οποίο τιτλοφορείται «Ορισμοί», προβλέπει τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας οδηγίας νοούνται ως:

[…]

ι) “μέλη της οικογένειας”, εφόσον η οικογένεια υπήρχε ήδη στη χώρα καταγωγής, τα ακόλουθα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας τα οποία ευρίσκονται στο ίδιο κράτος μέλος σε σχέση με την αίτηση παροχής διεθνούς προστασίας:

– ο (η) σύζυγος του δικαιούχου διεθνούς προστασίας ή ο (η) σύντροφος που διατηρεί σταθερή σχέση με το εν λόγω πρόσωπο σε ελεύθερη ένωση, υπό την προϋπόθεση ότι το δίκαιο ή η πρακτική του οικείου κράτους μέλους αντιμετωπίζει τα άγαμα ζεύγη κατά τρόπο παρόμοιο με τον ισχύοντα για τα έγγαμα ζεύγη βάσει του δικαίου περί υπηκόων τρίτων χωρών·

– τα ανήλικα τέκνα των ζευγών της πρώτης περίπτωσης ή του δικαιούχου διεθνούς προστασίας, υπό την προϋπόθεση ότι είναι άγαμα, ανεξαρτήτως αν γεννήθηκαν εντός ή εκτός γάμου ή αν είναι υιοθετημένα, όπως ορίζεται από την εθνική νομοθεσία·

– ο πατέρας, η μητέρα ή άλλος ενήλικος υπεύθυνος για τον δικαιούχο διεθνούς προστασίας βάσει νόμου ή της πρακτικής του οικείου κράτους μέλους, αν ο εν λόγω δικαιούχος είναι ανήλικος και άγαμος·

[…]».

6 Το κεφάλαιο VII της οδηγίας 2011/95, το οποίο τιτλοφορείται «Περιεχόμενο της διεθνούς προστασίας», περιλαμβάνει τα άρθρα 20 έως 35 της οδηγίας.

7 Το άρθρο 20 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Γενικοί κανόνες», προβλέπει στην παράγραφο 5 τα εξής:

«Το μείζον συμφέρον του παιδιού αποτελεί πρωταρχικό μέλημα για τα κράτη μέλη κατά την εφαρμογή των διατάξεων του παρόντος κεφαλαίου που αφορούν ανηλίκους.»

8 Το άρθρο 23 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διατήρηση της οικογενειακής ενότητας», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν για τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας.

2. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε τα μέλη της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας που δεν πληρούν ατομικά τις προϋποθέσεις για την αναγνώριση της προστασίας αυτής να

δικαιούνται να αιτηθούν τα ευεργετήματα των άρθρων 24 έως 35, σύμφωνα με τις εθνικές διαδικασίες και εφόσον αυτό συμβιβάζεται με το προσωπικό νομικό καθεστώς του μέλους της οικογένειας.

3. Οι παράγραφοι 1 και 2 δεν έχουν εφαρμογή όταν το μέλος της οικογένειας αποκλείεται ή θα αποκλειόταν από τη διεθνή προστασία κατ' εφαρμογή των κεφαλαίων III και V.

4. Κατά παρέκκλιση των παραγράφων 1 και 2, τα κράτη μέλη δύνανται να αρνούνται, να περιορίζουν ή να ανακαλούν τα προαναφερόμενα ευεργετήματα για λόγους εθνικής ασφάλειας ή δημόσιας τάξης.

5. Τα κράτη μέλη μπορούν να αποφασίσουν ότι το παρόν άρθρο έχει εφαρμογή και σε άλλους στενούς συγγενείς οι οποίοι συγκατοικούσαν με την οικογένεια ως τμήμα της κατά τον χρόνο αναχώρησης από τη χώρα καταγωγής, ήταν δε τότε εξαρτημένοι, εν όλω ή κατά κύριο λόγο, από τον δικαιούχο διεθνούς προστασίας.»

Η οδηγία 2013/32

9 Η αιτιολογική σκέψη 43 της οδηγίας 2013/32 αναφέρει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη θα πρέπει να εξετάζουν όλες τις αιτήσεις επί της ουσίας, δηλαδή να αξιολογούν κατά πόσον ο συγκεκριμένος αιτών μπορεί να θεωρηθεί ως πρόσωπο που δικαιούται διεθνή προστασία κατά την έννοια της οδηγίας 2011/95/ΕΕ, εκτός εάν η παρούσα οδηγία προβλέπει άλλως, ιδίως όταν μπορεί να υποτεθεί εύλογα ότι άλλη χώρα θα εξετάσει το θέμα και θα παράσχει επαρκή προστασία. Ειδικότερα, τα κράτη μέλη δεν θα πρέπει να υποχρεωθούν να εξετάζουν μια αίτηση διεθνούς προστασίας επί της ουσίας όταν μια πρώτη χώρα έχει χορηγήσει στον αιτούντα το καθεστώς πρόσφυγα ή άλλη επαρκή προστασία και ο αιτών θα τύχει επανεισδοχής στην εν λόγω χώρα.»

10 Το άρθρο 33 της οδηγίας αυτής, με τίτλο «Περιπτώσεις απαράδεκτων αιτήσεων», προβλέπει τα εξής:

«1. Πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31)], τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95/ΕΕ όταν μια αίτηση θεωρείται ως απαράδεκτη δυνάμει του παρόντος άρθρου.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

α) η διεθνής προστασία έχει χορηγηθεί από άλλο κράτος μέλος·

[…]».

Το βελγικό δίκαιο

11 Το άρθρο 57/6, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 περί εισόδου στην επικράτεια, διαμονής, εγκαταστάσεως και απομακρύνσεως των αλλοδαπών, *Moniteur belge* της 31ης Δεκεμβρίου 1980, σ. 14584), το οποίο μεταφέρει στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32, έχει ως εξής:

«Ο [CGRA] μπορεί να απορρίψει ως απαράδεκτη αίτηση διεθνούς προστασίας όταν:

[…]

3° ο αιτών απολαύει ήδη διεθνούς προστασίας σε άλλο κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης·

[…]».

Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

12 Αφότου του χορηγήθηκε, την 1η Δεκεμβρίου 2015, το καθεστώς του πρόσφυγα στην Αυστρία, ο αναιρεσείων της κύριας δίκης μετέβη στο Βέλγιο στις αρχές του 2016 με σκοπό να επανενωθεί εκεί με τις δύο θυγατέρες του, εκ των οποίων η μία ήταν ανήλικη. Στις 14 Δεκεμβρίου 2016, οι τελευταίες κατέστησαν δικαιούχοι επικουρικής προστασίας στο Βέλγιο. Η γονική μέριμνα του ανήλικου τέκνου ανατέθηκε από το Βέλγιο στον αναιρεσείοντα της κύριας δίκης, ο οποίος όμως δεν έχει δικαίωμα διαμονής στο κράτος αυτό.

13 Στις 14 Ιουνίου 2018 ο αναιρεσείων της κύριας δίκης υπέβαλε αίτηση διεθνούς προστασίας στο Βέλγιο. Στις 11 Φεβρουαρίου 2019, ο CGRA απέρριψε την αίτηση αυτή ως απαράδεκτη βάσει του άρθρου 57/6, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, σημείο 3°, του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 περί εισόδου στην επικράτεια, διαμονής, εγκαταστάσεως και απομακρύνσεως των αλλοδαπών, με την αιτιολογία ότι είχε ήδη χορηγηθεί στον ενδιαφερόμενο διεθνής προστασία από άλλο κράτος μέλος.

14 Με απόφαση της 8ης Μαΐου 2019, το Conseil du contentieux des étrangers (συμβούλιο επίλυσης ενδίκων διαφορών επί υποθέσεων αλλοδαπών, Βέλγιο) απέρριψε την προσφυγή που άσκησε ο αναιρεσείων της κύριας δίκης κατά της ως άνω απόφασης.

15 Στις 21 Μαΐου 2019 ο αναιρεσείων της κύριας δίκης άσκησε αναίρεση κατά της ως άνω απόφασης ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Υποστηρίζει ότι οι αρχές της οικογενειακής ενότητας και του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού απαγορεύουν στο Βέλγιο, υπό τις περιστάσεις της κύριας δίκης, να κάνει χρήση της δυνατότητάς του να κρίνει απαράδεκτη την αίτηση διεθνούς προστασίας. Διευκρινίζει δε ότι το γεγονός ότι του χορηγήθηκε το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος δεν τον εμποδίζει να επικαλεστεί την αρχή της οικογενειακής ενότητας κατά της εν λόγω απόφασης, δεδομένου ότι το καθεστώς πρόσφυγα δεν του επιτρέπει να ζήσει με το ανήλικο τέκνο του στο κράτος μέλος στο οποίο το τελευταίο κατέστη δικαιούχος επικουρικής προστασίας.

16 Κατά τον CGRA, η αρχή της οικογενειακής ενότητας δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, δεδομένου ότι ούτε ο αναιρεσείων της κύριας δίκης ούτε οι θυγατέρες του στερούνται προστασίας. Εξάλλου, το υπέρτερο συμφέρον του παιδιού και μόνο δεν μπορεί να δικαιολογήσει το παραδεκτό αίτησης προστασίας.

17 Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν, υπό περιστάσεις στις οποίες γίνεται επίκληση των αρχών της οικογενειακής ενότητας και του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού, το δίκαιο της Ένωσης έχει την έννοια ότι απαγορεύει σε κράτος μέλος να κάνει χρήση της δυνατότητας που του παρέχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32 να κρίνει απαράδεκτη αίτηση διεθνούς προστασίας.

18 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας, Βέλγιο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πρέπει να θεωρηθεί ότι το δίκαιο της [Ένωσης], κυρίως τα άρθρα 18 και 24 του [Χάρτη], τα άρθρα 2, 20, 23 και 31 της [οδηγίας 2011/95] και το άρθρο 25, παράγραφος 6, της [οδηγίας 2013/32], εμποδίζει κράτος μέλος να απορρίψει ως απαράδεκτη –στο πλαίσιο της εξουσίας που παρέχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της [οδηγίας 2013/32]– αίτηση για παροχή διεθνούς προστασίας εκ του λόγου ότι έχει ήδη χορηγηθεί προστασία σε άλλο κράτος μέλος, σε περίπτωση που ο αιτών προστασία είναι πατέρας ασυνόδευτου ανήλικου τέκνου στο οποίο έχει χορηγηθεί προστασία στο πρώτο κράτος μέλος, είναι ο μοναδικός γονέας της πυρηνικής οικογένειας που βρίσκεται στο πλευρό του, ζει μαζί του και έχει αναγνωριστεί από το εν λόγω κράτος μέλος ως ο έχων τη γονική μέριμνα του τέκνου; Δεν επιβάλλουν, αντιθέτως, οι αρχές της οικογενειακής ενότητας και περί σεβασμού του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού τη χορήγηση προστασίας στον εν λόγω γονέα εντός του κράτους στο οποίο χαίρει προστασίας το τέκνο;»

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

19 Με έγγραφο της 10ης Δεκεμβρίου 2020, η Βελγική Κυβέρνηση, αφενός, ενημέρωσε το Δικαστήριο ότι ο αναιρεσείων της κύριας δίκης είχε υποβάλει, στις 4 Νοεμβρίου 2020, νέα αίτηση διεθνούς προστασίας και, αφετέρου, εξέφρασε στο Δικαστήριο τις αμφιβολίες της ως προς το κατά πόσον είναι σκόπιμο, υπό τις περιστάσεις αυτές, να διατηρηθεί η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως.

20 Κατόπιν της ενημέρωσης αυτής, η Γραμματεία του Δικαστηρίου ζήτησε με έγγραφο της 20ής Ιανουαρίου 2021 από το αιτούν δικαστήριο να υποβάλει συναφώς τις παρατηρήσεις του.

21 Με έγγραφο της 11ης Φεβρουαρίου 2021, το αιτούν δικαστήριο ενημέρωσε το Δικαστήριο για την πρόθεσή του να εμμείνει στην αίτηση προδικαστικής αποφάσεως.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

22 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 7 και του άρθρου 24, παράγραφος 2, του Χάρτη, έχει την έννοια ότι απαγορεύει σε κράτος μέλος να ασκήσει την ευχέρεια που του παρέχει η διάταξη αυτή να απορρίψει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη εκ του λόγου ότι στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος, όταν ο συγκεκριμένος αιτών είναι πατέρας ασυνόδευτου ανήλικου τέκνου

στο οποίο έχει χορηγηθεί επικουρική προστασία στο πρώτο κράτος μέλος, είναι ο μοναδικός γονέας της πυρηνικής οικογένειας που βρίσκεται στο πλευρό του, ζει μαζί με το ανήλικο τέκνο και έχει αναγνωριστεί από το εν λόγω κράτος μέλος ως ο έχων τη γονική μέριμνα του τέκνου αυτού.

23 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 33, παράγραφος 1, της οδηγίας 2013/32, πέραν των περιπτώσεων κατά τις οποίες μια αίτηση δεν εξετάζεται σύμφωνα με τις διατάξεις του κανονισμού 604/2013, τα κράτη μέλη δεν οφείλουν να εξετάζουν εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία σύμφωνα με την οδηγία 2011/95, όταν μια αίτηση θεωρείται απαράδεκτη δυνάμει του εν λόγω άρθρου. Το άρθρο 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 απαριθμεί εξαντλητικώς τις περιπτώσεις στις οποίες τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη [απόφαση της 19ης Μαρτίου 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Στις περιπτώσεις αυτές συγκαταλέγεται και η περίπτωση του στοιχείου α′ της τελευταίας αυτής διάταξης, ήτοι εκείνη στην οποία έχει ήδη χορηγηθεί διεθνής προστασία από άλλο κράτος μέλος.

24 Επομένως, από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32 προκύπτει ότι τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να εξετάζουν αν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για διεθνή προστασία κατ' εφαρμογήν της οδηγίας 2011/95 όταν έχει ήδη παρασχεθεί τέτοια προστασία σε άλλο κράτος μέλος.

25 Εκτός αυτού, η ως άνω ερμηνεία ανταποκρίνεται στον σκοπό του άρθρου 33, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, ο οποίος συνίσταται, όπως έχει διαπιστώσει το Δικαστήριο, στον μετριασμό της υποχρεώσεως του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο να εξετάσει αίτηση διεθνούς προστασίας ορίζοντας τις περιπτώσεις κατά τις οποίες τέτοιου είδους αίτηση λογίζεται ως απαράδεκτη [απόφαση της 19ης Μαρτίου 2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

26 Εντούτοις, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν υφίστανται ενδεχομένως εξαιρέσεις από την ευχέρεια που παρέχεται στα κράτη μέλη, δυνάμει της διατάξεως αυτής, να μην εξετάζουν αν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να τύχει διεθνούς προστασίας, εξαιρέσεις οι οποίες θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, κατ' ουσίαν, από το δικαίωμα σεβασμού της οικογενειακής ζωής και από την αναγκαιότητα συνεκτίμησης του υπέρτερου συμφέροντος του παιδιού, όπως κατοχυρώνονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 7 και στο άρθρο 24, παράγραφος 2, του Χάρτη.

27 Συναφώς, υπενθυμίζεται, πρώτον, ότι το δίκαιο της Ένωσης εδράζεται στη θεμελιώδη παραδοχή ότι κάθε κράτος μέλος αποδέχεται από κοινού με τα λοιπά κράτη μέλη, αναγνωρίζει δε ότι τα εν λόγω κράτη αποδέχονται από κοινού με αυτό, μια σειρά κοινών αξιών επί των οποίων στηρίζεται η Ένωση, όπως διευκρινίζει το άρθρο 2 ΣΕΕ. Η παραδοχή αυτή συνεπάγεται και δικαιολογεί την ύπαρξη αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών ως προς την αναγνώριση των εν λόγω αξιών και, επομένως, ως προς την τήρηση του δικαίου της Ένωσης που υλοποιεί τις αξίες αυτές, καθώς και ως προς το γεγονός ότι οι αντίστοιχες εθνικές έννομες τάξεις τους είναι σε θέση να παρέχουν ισοδύναμη και αποτελεσματική προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται στον Χάρτη, ιδίως στα άρθρα του 1 και 4, τα οποία κατοχυρώνουν μία από τις θεμελιώδεις αξίες της Ένωσης και των κρατών μελών της (απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 83 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), ήτοι την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η οποία συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, την απαγόρευση της απάνθρωπης ή εξευτελιστικής μεταχείρισης.

28 Η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών έχει θεμελιώδη σημασία στο δίκαιο της Ένωσης όσον αφορά, ειδικότερα, τον χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης τον οποίο συνιστά η Ένωση και ο οποίος διασφαλίζει, σύμφωνα με το άρθρο 67, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, την απουσία ελέγχων των προσώπων στα εσωτερικά σύνορα και αναπτύσσει κοινή πολιτική στον τομέα του ασύλου, της μετανάστευσης και του ελέγχου των εξωτερικών συνόρων, η οποία βασίζεται στην αλληλεγγύη μεταξύ των κρατών μελών και είναι δίκαιη έναντι των υπηκόων τρίτων χωρών. Στον τομέα αυτόν, η αρχή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης επιβάλλει σε καθένα από τα κράτη αυτά να δέχονται, πλην εξαιρετικών περιστάσεων, ότι όλα τα λοιπά κράτη μέλη τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ιδίως, ότι σέβονται τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζονται από το δίκαιο αυτό (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 84 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

29 Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο του κοινού ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου, πρέπει να τεκμαίρεται ότι η μεταχείριση των αιτούντων διεθνή προστασία σε κάθε κράτος μέλος είναι σύμφωνη με τις απαιτήσεις του Χάρτη, της Συμβάσεως της Γενεύης καθώς και της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950. Τούτο συμβαίνει, μεταξύ άλλων, κατά την εφαρμογή του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32, το οποίο αποτελεί, στο πλαίσιο της κοινής διαδικασίας ασύλου που θεσπίζει η εν λόγω οδηγία, έκφραση της αρχής της αμοιβαίας εμπιστοσύνης (απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 85 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

30 Δεν αποκλείεται, πάντως, το σύστημα αυτό να αντιμετωπίζει στην πράξη σοβαρές δυσλειτουργίες εντός ορισμένου κράτους μέλους, με αποτέλεσμα οι αιτούντες άσυλο να διατρέχουν σοβαρό κίνδυνο να τύχουν, σε αυτό το κράτος μέλος, μεταχείρισης αντίθετης προς τα θεμελιώδη δικαιώματά τους (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 86 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

31 Από τις σκέψεις 29 και 30 της παρούσας απόφασης προκύπτει ότι οι αρχές κράτους μέλους δεν μπορούν να ασκήσουν την ευχέρεια που τους παρέχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32 όταν έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα, βάσει αντικειμενικών, αξιόπιστων, συγκεκριμένων και δεόντως ενημερωμένων στοιχείων και υπό το πρίσμα του επιπέδου προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων που διασφαλίζεται από το δίκαιο της Ένωσης, ότι υφίστανται, στο κράτος μέλος στο οποίο ο υπήκοος τρίτης χώρας τυγχάνει ήδη διεθνούς προστασίας, είτε συστημικές ή γενικευμένες ελλείψεις είτε ελλείψεις που επηρεάζουν ορισμένες ομάδες προσώπων και ότι, δεδομένων των ελλείψεων αυτών, συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι οι οποίοι πείθουν ότι ο υπήκοος αυτός θα διατρέξει πραγματικό κίνδυνο να υποστεί στο εν λόγω κράτος απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Μαρτίου 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, σκέψεις 85 έως 90, καθώς και της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 92).

32 Αντιθέτως, το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει σε κράτος μέλος να ασκήσει την ευχέρεια που του παρέχει η διάταξη αυτή να απορρίψει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη εκ του λόγου ότι στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί διεθνής προστασία από άλλο κράτος μέλος, όταν οι προβλέψιμες συνθήκες διαβίωσης που θα αντιμετωπίσει ο αιτών ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας σε αυτό το άλλο κράτος μέλος δεν θα τον εκθέσουν σε σοβαρό κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη. Το γεγονός ότι οι δικαιούχοι της προστασίας αυτής

ουδόλως λαμβάνουν, στο κράτος μέλος που χορήγησε την προστασία αυτή στον αιτούντα, παροχές προς εξασφάλιση της στοιχειώδους διαβιώσεως ή λαμβάνουν αισθητά πιο περιορισμένες παροχές τέτοιου είδους σε σύγκριση με τις παροχές άλλων κρατών μελών, χωρίς εντούτοις η μεταχείρισή τους να διαφέρει από εκείνη που επιφυλάσσεται στους υπηκόους του κράτους μέλους αυτού, δεν καθιστά δυνατή τη διαπίστωση παράβασης του εν λόγω άρθρου 4, εκτός αν ο αιτών, λόγω της ιδιαιτέρως ευάλωτης θέσης του, ανεξαρτήτως της θέλησής του και των προσωπικών του επιλογών, βρίσκεται σε κατάσταση έσχατης υλικής στέρησης η οποία τον εμποδίζει να αντιμετωπίσει τις πλέον στοιχειώδεις ανάγκες του, όπως είναι μεταξύ άλλων η τροφή, η προσωπική καθαριότητα και η στέγαση, και η οποία βλάπτει την ψυχική ή σωματική υγεία του ή τον περιάγει σε κατάσταση εξευτελισμού ασυμβίβαστη με την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψεις 89, 90 και 101).

33 Εν προκειμένω, και υπό την επιφύλαξη σχετικής επαλήθευσης από το αιτούν δικαστήριο, που είναι το μόνο αρμόδιο να αποφανθεί επί των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, από την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δεν προκύπτει ότι τούτο ενδέχεται να ισχύει όσον αφορά τις συνθήκες διαβίωσης του αναιρεσείοντος της κύριας δίκης στην Αυστρία. Υπό την επιφύλαξη της εν λόγω επαλήθευσης, από το σύνολο των στοιχείων της δικογραφίας που διαθέτει το Δικαστήριο προκύπτει μάλλον ότι η αίτηση διεθνούς προστασίας που υπέβαλε ο αναιρεσείων της κύριας δίκης στο Βέλγιο αιτιολογείται όχι από την ανάγκη διεθνούς προστασίας αυτή καθεαυτήν, η οποία έχει ήδη ικανοποιηθεί στην Αυστρία, αλλά από τη βούλησή του να διασφαλίσει την οικογενειακή ενότητα στο Βέλγιο.

34 Ως εκ τούτου, η κατάσταση του αναιρεσείοντος της κύριας δίκης δεν είναι τέτοια ώστε να επιβάλει στα κράτη μέλη, ακολουθώντας τη νομολογιακή γραμμή που χάραξε η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ. (C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219), να απόσχουν, κατ' εξαίρεση, από την άσκηση της ευχέρειας που τους παρέχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32 να απορρίψουν αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη.

35 Εντούτοις πρέπει, δεύτερον, να καθοριστεί αν το άρθρο 7 και το άρθρο 24, παράγραφος 2, του Χάρτη εμποδίζουν την άσκηση, υπό τις συνθήκες που περιγράφονται στη σκέψη 22 της παρούσας απόφασης, της ευχέρειας που παρέχεται σε κράτος μέλος από το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32 να απορρίψει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη εκ του λόγου ότι άλλο κράτος μέλος έχει ήδη χορηγήσει τέτοια προστασία στον αιτούντα.

36 Η παράβαση διάταξης του δικαίου της Ένωσης που απονέμει ουσιαστικό δικαίωμα στους δικαιούχους διεθνούς προστασίας, η οποία δεν συνεπάγεται παράβαση του άρθρου 4 του Χάρτη, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένη, δεν εμποδίζει τα κράτη μέλη να ασκήσουν την ευχέρεια που τους παρέχει το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32 (πρβλ. απόφαση της 19ης Μαρτίου 2019, Ibrahim κ.λπ., C-297/17, C-318/17, C-319/17 και C-438/17, EU:C:2019:219, σκέψη 92). Συναφώς, αντιθέτως προς την προστασία από κάθε απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 4 του Χάρτη, τα δικαιώματα που κατοχυρώνονται στα άρθρα 7 και 24 του τελευταίου δεν έχουν απόλυτο χαρακτήρα και μπορούν, ως εκ τούτου, να αποτελέσουν αντικείμενο περιορισμών υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 52, παράγραφος 1, του Χάρτη.

37 Πράγματι, μια τέτοια ερμηνεία καθιστά δυνατή τη διασφάλιση της τήρησης της αρχής της αμοιβαίας εμπιστοσύνης στην οποία στηρίζεται το ευρωπαϊκό σύστημα ασύλου και την οποία υλοποιεί το εν λόγω άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α′, όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 29 της παρούσας απόφασης.

38 Επιπλέον, το αιτούν δικαστήριο, με την αίτησή του προδικαστικής αποφάσεως, παραπέμπει επίσης στο άρθρο 23 της οδηγίας 2011/95, και ιδίως στην παράγραφο 2.

39 Μολονότι η διάταξη αυτή δεν προβλέπει την επέκταση, με παράγωγο τρόπο, του καθεστώτος του πρόσφυγα ή του καθεστώτος επικουρικής προστασίας στα μέλη της οικογένειας του προσώπου στο οποίο έχει χορηγηθεί το καθεστώς αυτό, με αποτέλεσμα, εν προκειμένω, το γεγονός ότι οι δύο θυγατέρες του αναιρεσείοντος της κύριας δίκης είναι δικαιούχοι της επικουρικής προστασίας να μη συνεπάγεται ότι αυτός πρέπει, για τον λόγο αυτόν και μόνο, να καταστεί επ' αυτής της βάσης δικαιούχος διεθνούς προστασίας στο ίδιο κράτος μέλος, εντούτοις η εν λόγω διάταξη επιβάλλει ρητώς στα κράτη μέλη την υποχρέωση να μεριμνούν για τη διατήρηση της οικογενειακής ενότητας, προβλέποντας ορισμένα ευεργετήματα υπέρ των μελών της οικογένειας του δικαιούχου διεθνούς προστασίας [πρβλ. απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2021, Bundesrepublik Deutschland (Διατήρηση της οικογενειακής ενότητας), C-91/20, EU:C:2021:898, σκέψη 36 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία]. Η χορήγηση των εν λόγω ευεργετημάτων, τα οποία προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας 2011/95 και στα οποία συγκαταλέγεται, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα διαμονής, απαιτεί τη συνδρομή τριών προϋποθέσεων, ήτοι, πρώτον, ο ενδιαφερόμενος να έχει την ιδιότητα του μέλους της οικογένειας κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ι′, της οδηγίας αυτής, δεύτερον, να μην πληροί το πρόσωπο αυτό ατομικώς τις αναγκαίες προϋποθέσεις για την παροχή διεθνούς προστασίας και, τρίτον, η χορήγηση του οικείου ευεργετήματος να είναι συμβατή με το προσωπικό νομικό καθεστώς του ενδιαφερόμενου μέλους της οικογένειας.

40 Πάντως, πρώτον, το γεγονός ότι ο γονέας και το ανήλικο τέκνο του είχαν διαφορετικές μεταναστευτικές διαδρομές πριν συναντηθούν στο κράτος μέλος στο οποίο το τέκνο είναι δικαιούχος διεθνούς προστασίας δεν εμποδίζει να θεωρηθεί ο γονέας ως μέλος της οικογένειας του εν λόγω δικαιούχου κατά την έννοια του άρθρου 2, στοιχείο ι′, της οδηγίας 2011/95, εφόσον ο γονέας αυτός βρισκόταν στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους πριν εκδοθεί απόφαση επί της αιτήσεως διεθνούς προστασίας του τέκνου του [πρβλ. απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2021, Bundesrepublik Deutschland (Μέλος της οικογένειας), C-768/19, EU:C:2021:709, σκέψεις 15, 16, 51 και 54].

41 Δεύτερον, υπό το πρίσμα του σκοπού του άρθρου 23, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95, ο οποίος συνίσταται στη διασφάλιση της διατήρησης της οικογενειακής ενότητας των δικαιούχων διεθνούς προστασίας, και λαμβανομένου επιπλέον υπόψη του γεγονότος ότι οι διατάξεις της οδηγίας 2011/95 πρέπει να ερμηνεύονται με γνώμονα το άρθρο 7 και το άρθρο 24, παράγραφοι 2 και 3, του Χάρτη [απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2021, Bundesrepublik Deutschland (Μέλος της οικογένειας), C-768/19, EU:C:2021:709, σκέψη 38], πρέπει να θεωρηθεί ότι ένας υπήκοος τρίτης χώρας του οποίου η αίτηση διεθνούς προστασίας είναι απαράδεκτη και, ως εκ τούτου, έχει απορριφθεί στο κράτος μέλος εντός του οποίου το ανήλικο τέκνο του είναι δικαιούχος διεθνούς προστασίας, λόγω του καθεστώτος πρόσφυγα που έχει ο εν λόγω υπήκοος σε άλλο κράτος μέλος, δεν πληροί ατομικώς τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την παροχή διεθνούς προστασίας στο πρώτο κράτος μέλος, πράγμα που παρέχει, ως εκ τούτου, στον εν λόγω υπήκοο το δικαίωμα να τύχει στο εν λόγω κράτος μέλος των ευεργετημάτων που προβλέπουν τα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας 2011/95.

42 Ωστόσο, τρίτον, δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95, η χορήγηση των ως άνω ευεργετημάτων πρέπει να είναι συμβατή με το νομικό καθεστώς του υπηκόου της τρίτης χώρας.

43 Συναφώς, από την απόφαση της 9ης Νοεμβρίου 2021, Bundesrepublik Deutschland (Διατήρηση της οικογενειακής ενότητας) (C-91/20, EU:C:2021:898, σκέψη 54), προκύπτει ότι η επιφύλαξη αυτή αφορά την εξακρίβωση του ζητήματος κατά πόσον ο ενδιαφερόμενος υπήκοος, μέλος της οικογένειας δικαιούχου διεθνούς προστασίας, έχει ήδη δικαίωμα στο κράτος μέλος που χορήγησε την εν λόγω διεθνή προστασία να τύχει καλύτερης μεταχείρισης έναντι της απορρέουσας από τα ευεργετήματα που προβλέπονται στα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας 2011/95. Υπό την επιφύλαξη επαλήθευσης από το αιτούν δικαστήριο, τούτο δεν φαίνεται να συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι η χορήγηση του καθεστώτος πρόσφυγα εντός ενός κράτους μέλους δεν παρέχει κατ' αρχήν στον δικαιούχο της εν λόγω διεθνούς προστασίας καλύτερη μεταχείριση, εντός άλλου κράτους μέλους, έναντι της απορρέουσας από τα ευεργετήματα που προβλέπουν τα άρθρα 24 έως 35 της οδηγίας 2011/95 στο άλλο αυτό κράτος μέλος.

44 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 7 και του άρθρου 24, παράγραφος 2, του Χάρτη, έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει σε κράτος μέλος να ασκήσει την ευχέρεια που του παρέχει η διάταξη αυτή να απορρίψει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη εκ του λόγου ότι στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος, όταν ο συγκεκριμένος αιτών είναι πατέρας ασυνόδευτου ανήλικου τέκνου στο οποίο έχει χορηγηθεί επικουρική προστασία στο πρώτο κράτος μέλος, με την επιφύλαξη ωστόσο της εφαρμογής του άρθρου 23, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95.

Επί των δικαστικών εξόδων

45 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαίνεται:

Το άρθρο 33, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 7 και του άρθρου 24, παράγραφος 2, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι δεν απαγορεύει σε κράτος μέλος να ασκήσει την ευχέρεια που του παρέχει η διάταξη αυτή να απορρίψει αίτηση διεθνούς προστασίας ως απαράδεκτη εκ του λόγου ότι στον αιτούντα έχει ήδη χορηγηθεί το καθεστώς πρόσφυγα σε άλλο κράτος μέλος, όταν ο συγκεκριμένος αιτών είναι πατέρας ασυνόδευτου ανήλικου τέκνου στο οποίο έχει χορηγηθεί επικουρική προστασία στο πρώτο κράτος μέλος, με την επιφύλαξη ωστόσο της εφαρμογής του άρθρου 23, παράγραφος 2, της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για

τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας.

(υπογραφές)